

RINTAMÄKI TAXI-013

IV

RINTAMÄKI
TAXI-013 IV
© Rintamäki

Ulkoasu: R. Penttinen
Piirrokset: Rintamäki
Kustantaja: Mediapinta, 2011

ISBN 978-952-235-322-1

Johdanto

Tämä kirja Taxi–013/Rintamäki on järjestyksessään no: 4, ja tämäkin julkaistaan ”yleisön pyynnöstä”.

Kun taxi-kolumnit alkoivat ilmestyä Iltalehden autosivuilta vuonna 2004 nimellä ”Taxi 013” ja kuskina ”Rintamäki”, niin sekä ammattikunnalta että taksia käyttäviltä asiakkailta alkoi tulla kyselyjä, olisiko mahdollista saada näitä juttuja kansien väliin.

Tämänkin kirjan sivuille on kerätty ”kyytejä”, jotka ”tositarina” tyyliin valottavat niitä mieleenpainuvimpia, niin hyvässä jos pahassakin. Samalla jokaisella lukijalla on mahdollisuus tämän kirjan myötä päästä mukaan niihin ”takapenkien salaisuuksiin”, joista on kuiskuteltu.

Kirjan tarkoitus ei ole loukata ketään taksiasiakasta, ja siksi yksityishenkilöiden nimet on muutettu, kuten myös määrää, jotta henkilöiden identiteetti säilyisi.

Helsingissä ei ole taksia numero 013, eikä sen paremmin kuskia, nimeltä Rintamäki. ”Baanalla” kylläkin on ollut yksi jos toinenkin kuski, joka asiakkaille tai kollegoilleen on esittäytynyt Rintamäeksi, joten ilmeisesti monilla on tarvetta pyrkiä jo mainetta saaneille ”siiville”. Eipä sen puoleen, tarvitsehan taksikuskiakin maailma esikuvia.

”Rintamäki” todellisuudessa tottelee aivan muuta nimeä ja ajaa taksia/takseja, jota ei voida yhdistää kyseisiin juttuihin. Syy yksinkertaisuudessaan: tosi-tarinaa syntyy, ja ihan luonnostaan.

”Rattaila on tilaa” ja nauti kyydistä!

Rintamäki

Kolmannen vuodenajan menoja

Kurkiaura suuntasi etelään, Rintämäki Stadin keskustaan. Koleheli keli kieli siitä, että kolmas vuodenaika oli käsillä, vaikka kelien puolesta luulisi, että vuosi sitten vallinnut säätila alkoi olla vuoden vanha... ei talvea, ei kevättä eikä kesääkään. Sammakoista ja teekupeista ei ollut apua sääennustuksissa, olikohan jatkossa luotettava muuttolintuihin?

Illan mittaan Rintämäki ajautui Mannerheimintielle ja sille tolपालle, jonka läheisyydessä erään sortin ”muuttolinnut” pöristelivät, kuka kesäisissä vetimissä, kuka oli siirtynyt tikkitakin puolelle. Ja kolea sää oli ilmeisesti viilentänyt ”kaupankäynninkin”, sillä ”tarjonnasta” huolimatta oli havaittavissa ohimarssia.

Keski-ikänsä sivuuttanut mieshenkilö vääntäytyi takapenkille ja osoitteeksi tuli Storyville.

- Tarjonta on todella heikkoa, aloitti hän.
- Minkäs sortin tarjonta, jos saa kysyä? jatkaa Rintämäki.
- Käväisin ekaksi Kallessa, sitten Teatteriravintolassa ja täytyy sanoa, että koreita on kuoret, mutta onttoa on sisältö, jos ymmärrät? Ja hääviä ei ole tämänkään tolpan läheisyydessä, vaikka tyrkyllä on, joten katsastetaan se Töölön mesta!
- Ainakin kotimaista tarjontaa, jatkaa siihen Rintämäki.

Keski-ikänsä sivuuttanut maksoi kyytinsä, ja ennen kuin edes kuitti oli tulostettu, ovea kiskottiin auki.

– Onks tää taksi vapaa?

– Ei ihan vielä! Kait sä näet, että mulla on vielä asiakas kyydissä, vaikkakin ollaan tultu määränpäähän! Ja taksitolppa on tuolla sadan metrin päässä, jos saan pyytää siirtymään sinne.

– Ei tää mun kaveri pysty kävelemään niin pitkälle, sillä kun on jaloissa vikaa, joten sopiiko että tullaan tässä kyytiin?

Ei Rintamäki kerennyt edes kieltämään, kun pariskunta oli jo ahtautunut takapenkille ja suuntaa annettiin:

– Vuosaaren!

Rankka vanhan viinan haju pöllähti takapenkiltä, ja peräpeili kertoi omaa kieltään, umpikäynnissä oltiin. Ja kun lisäksi su-pattelusta sai sen kuvan, että maksuvälineenä käytettävä kortti oli kadonnut, käteispuolikin tuntui olevan niin ja näin, oli Rintamäen puututtava keskusteluun:

– Jos kortti on kateissa, niin löytyykö käteistä?

– Joo joo, anna mennä! Mitä se sulle kuuluu, onko käteistä tai ei!

– Jos kuitenkin tarkastetaan se käteispuoli – ja samantien! kehottaa Rintamäki ja pysäköi auton kadun varteen.

Ei löytynyt käteistä, eikä muutakaan maksuvälinettä, joten Rintamäelle jäi vain yksi vaihtoehto, kipata pariskunta kyydistä.

– Sä et voi tehdä näin! kimitettiin vielä kadunvarresta.

– Tein jo, ja teen vastaisuudessakin, jos tarve vaatii, toteaa Rintamäki ja suuntaa Museokadun tolppalle...

Oikeat hepeneet ruskaretkelle

Pimeys oli laskeutunut jo parkkipaikalla seisseen taksin ylle. Joitakin syksyn lennättämiä lehtiä oli liimautunut konepellille, jotka Rintamäki noukki pois ennen kuin polkaisi työvälineen baanalle. Oli perjantai-ilta ja kuten tavallista, toiveet kohtalaisesta kassasta käväisi mielessä...

Toiveet alkoivat näyttää todelta, sillä "metropoliin" oli ahautunut kansaa. Jonoa näytti olevan niin ravintoloihin kuin nakkikopeillekin. Ja kun tarkkaili kollegojen määrää, niin taksejakin näytti olevan "täysi tupa", ja kuten tavallista... "kuokkavieraita" niin Espoosta kuin Vantaaltakin, siis "normaali" viikonlopun miehitys.

Jossain vaiheessa Rintamäki ajautui Erottajan tolpan läheisyyteen, havaitsi tyhjällä tolpalla pari naishenkilöä ja kurvasi sinne.

– Espooseen, sinne ja sinne.

Rintamäki tiedusteli:

- Sopsisiko reitiksi Länsiväylä ja Kehä II?
Takapenkiltä annettiin vihreää valoa reitinvalinnalle.

Valintoja oltiin tehty myös takapenkillä istuneiden daamien osalta, sen sai Rintamäki kuulla sompailun ohessa. Ja kuinkas ollakaan, syksyinen ruskaretkihän se heitä puhutti.

- Sä siis sait kuin saitkin luvan lähteä tunturia katsastamaan? aloitti tummaverikkö.

- Sain kuin sainkin, ja se kyllä otti koville! Hän vaan ei voinut ymmärtää sitä, miksi naisjaoston vuosikokous pitää viettää Saariselällä, kun aikaisemmin kelpasi Hotelli Vantaa! valisti blondi.

Selvisi sekin, että naisjaoston kokous oli pidetty kaikessa hiljaisuudessa jo kuukausi sitten, jotta tämä ruskaretki ei paljastuisi. Kun vielä retken yksityiskohtia takapenkillä suunniteltiin, niin heikkoluontoisemmalta kuskilta olisi saattanut mennä konseptit ja reitit sekaisin.

Espooseen tultiin, ja toinen kertoi jatko-ositteen. Kun Rintamäki hoiteli jaettua maksua, toiselle tuli viime hetkellä mieleen eräs, joskin tosi tärkeä seikka:

- Kuule, yks juttu meinas unohtua! Voisitko sä ottaa tän muovikassin mukaasi?

- Tottakai, vaan mitä varten?

- Siinä on sellaisia seksikkäitä hepeneitä, jotka kävin ostamassa Iso-Roban eräästä erikoisliikkeestä. Jos mun ukko ne näkis, niin retki olisi yhtä kuin peruutettu! Mulla kun ei koskaan ole ollut sellaisia hepeneitä koko yhdessäolon aikana.

- Jassoo! No olkoon menneeksi, mutta mun täytyy ilmeisesti jäädä taksista hieman aikaisemmin, jotta voin hiipiä autolleni ja sijoittaa tämän pussin autoni takakonttiin, vararenkien alle! Sillähän me kuitenkin sinne reissuun lähdetään!

Turunväylää kohden keskustaa ajeleva Rintämäki oli vakuutunut siitä, että syksy oli viimein käsillä, sillä ruskaretkille lähdetään syksyllä... ja millaisille retkille!

Uutta ja vanhaa teoriaa

Ei ollut vaikea arvata, mistä taksin takapenkillä puhuttaisiin... niin järkyttävää taas kerran sai kokea armas Suomen maa. Ja kun tämä oli jo ennakkoon tiedossa, niin Iltalehden nettisivut oli syytä kertaalleen vilkaista, jotta viime tiedot olisivat hallussa, jos niitä tarvittaisiin.

Arvaus osui oikeaan jo ensimmäisen vuorolle sattuneen kyydin aikana.

Pari vanhempaa mieshenkilöä oli matkalla Vantaan puolelle ja tuntuivat olevan juttutuulella.

Pohjanmaan veriteko oli myös heidän ykkösaieheena, ja kuten niin usein, kuskille heitettiin kysymys:

- Oot vissiin seurannut uutisia Kauhajoelta?
- Onhan sitä tullut seurattua, kommentoi Rintamäki.
- Ja mitä mieltä?
- Järjettömyyden huippu, ei mahdu meikäläisen tajuntaan, jatkaa Rintamäki.

Takapenkillä kaverukset jatkoivat analyysin tekoa. Esiin nousi väkivaltapelit, videot sekä se, että suomalainen yhteiskunta on panostanut lälläriinjalle.

– Kaiken maailman hössöttäjät ovat saaneet jo vuosikymmenet ohjailta uutta kasvatusteoriaa, sitä, että vaikka lapsi syntyy perheeseen, niin vanhemmilla on pääasiana tahkota euroja ja juosta kilpaa naapurin elintason kanssa, julistaa takapenkiltä harmaahapsi.

– Kun ei ole aikaa, eikä ilmeisesti edes lupaa teroittaa vanhoja hyväksi koettuja elämisen periaatteita, kuten kunnioitusta, rehellisyyttä ja niin edelleen, niin tulos on tässä. Ja jos joku luulee, että vanha kurinpitoväline ”koivuniemen herra” olisi tarpeen, niin siitä ilmeisesti joutuisi linnaan, tukistamistakin kun tulee sakot, herranen aika! jatkaa toinen.

– No mitenkäs ohjaat, jos ei ole mahdollisuutta muuttaa väärää kurssia? Olis varmaan sama, jos taksikusilta otettaisiin pirssistä pois ohjauspyörä ja jarrut! jatkaa Rintamäki.

– Osuit analyysissä naulan kantaan! jatkaa harmaahapsi.

– Ja tiedätkös kuski sen, mitä pikkulinnut laulaa?

– Kerro!

– Valtion taholta on kuulemma asetettu työryhmä, joka suunnittelee mielisairaaloiden, niiden viimeistenkin, lakkauttamista vuoteen 2015 mennessä. Tilalle tulee kuulemma joidakin partioita, jotka näitä vintti pimeänä kulkevia käy silloin tällöin katsomassa avohoidossa ja jakamassa ”mielen jarrua”!

– Saattaa olla että sen jälkeen meillä on tiheään uutisissa näitä järkyttäviä juttuja, ja onhan niistä jo kokemustakin ollut. Esimerkiksi se kirvesmies Metrossa, puukottaja Saviolla ja niin edelleen, jatkaa toinen takapenkiltä.

Vanhat viisaat jättivät paljon ajattelemisen aihetta mentyään.

Onhan sitä pohjanmaalla ennenkin veritekoja tehty, pääosassa Iso Antti ja Rannanjärvi. Luultavasti silloin oli kuitenkin mies miestä vastaan... tuumii ratinvääntäjä, ja suuntaa takaisin pääkaupunkiin.

Tuas ollaan kauloo myöte suossa

Pasilan aseman kello näyttää iltayhdeksää, Rintamäki rullailee paikalle ja jää jatkeeksi jo paikalla oleville takseille.

Radiosta taksin sisätiloihin pukkaa uutista, etunenässä ykkösaihe, mailman talous, ja jos jollekulle ei vielä ole tullut selväksi uutisten rivien välistä se, että mailman talous on syökkykierteessä, niin hoksottimet kaipaisivat vähän isompaakin säätöä.

Tasaiseen tahtiin Pasilan aseman ovista saapui matkaaajia, ja osa oli taksikyydin tarpeessa, kuten myös vanhempaa sorttia oleva ”isäntämies”, jonka Rintamäki sai asiakkaakseen.

– Sipooseen, osoite on se ja se.

Lahden väylällä takapenkiltä heitettiin kysymyksellä:

– Oun kuullunna, että työ taksimiehet tiäättä hyvissä ajjoin, jos on lammaa tulossa... että mittee sie siihen sanosit?

– Olihan siitä viitteitä jo vuosi sitten, vaan ei moni sitä uskonut, toteaa Rintamäki.

– Mie oun sammaa mieltä. Vuan ei tiä suomen kansa oo oppinna, sammaa rattaa on mäntynä ku etellisenkin laman iellä. Laenoo on otettunna, elettykkii ku elopellossa, ja tuas ollaan kauloo myöte suossa. Vuan jos eivät oo oppinna vieläkkää, nii kahteloisivat tiän jäläke peiliin, jos sitä ei uo vienä ulosottomies!

Jutustelu jatkui matkalla Sipooseen. Kun Rintämäki tiedusteli ”isännän” lääkettä tilanteeseen, niin kansanomaista viisautta alkoi kuulua takapenkiltä:

– Mie kun oun elännä ja nähnyännä niä talouven kasinopelureitten kuviot, niin oun jättännä omalta osaltain ne välliin. Esmerkiks pankkiin oun tallentana vua tuon 25.000 eurova, jonka valtiokkii takkaa, ja loput piän ihan omissa säelöissä. Ei mää pankkikonkurssien matkassa miu eurot, eikä verokarhutkaa piäse miun talletuksii käsiks. Jos sie tajjuut, niin se korko, mitä pankitkii tarjoo raholoista, on niin yhtä tyhjän kanssa. Jos sie ilimotat ne veroherroloille, niin persnetolle sie siinä jouvut! Miu kassakuapissa eurot säelyttää arvonsa, ymmärrätsie?

Rintämäki oli kyydinyt yhtä jos toistakin finanssialan neropattia vuosien varrella, mutta täytyi antaa ”isännälle” täydet kympit talouden oppitunnista. Neropateilta kun saattaa palaa eurot hetkessä, ”isännällä” luultavasti on tulenkestävä kassakaappikin.

Viikonlopun yö kulki sitä samaa tuttua rataa. Asiakkaat olivat liikkeellä samoilla teemoilla kuin ennenkin. ”Elopellossa” mentiin edelleen, aivan kuin mitään ei olisi tapahtunut, eikä mitään näköpiirissäkään.

Ja mikäpä se siinä, taksikuskin kannalta ihan hyvä, niin kauan kuin ”lyömäkettä” riittää...

Jos löytyisi korvike-Leonard

Hartwall Areenalla on nähty lätkämatsien lisäksi yhtä jos tois-takin. On ollut hevosurheilua, muskelimoottorien pauketta, jääshow-esityksiä ja ties mitä, sekä tietysti maailmanluokan konsertteja. Eräs tällainen osui kuluneelle viikonlopulle... ja estradille nousi joukkoineen Leonard Cohen, joka keräsi hal-lin täyteen.

Se mikä pisti silmään tämän konsertin osalta oli se, että ikäjakauma oli laidasta laitaan. Konserttiin menijöitä olisi luullut olevan pääasiassa Leonardin ikäistä, vaan mitä vielä, vanha konkari oli kerännyt myös kuulijakuntaansa nuorem-paa väkeä. Eipä silti, olihan ”Rollareiden” ja muidenkin jo iäkkäiden maailmantähtien konsertit vetäneet suomalaista väkeä tuvat täyteen, eikä nuori sukupolvi loistanut poissa-olollaan.

Kaikki hyvä loppuu aikanaan, niin myös tämä konsertti. Rin-tämäki sattui Hartwallin kulmille ja koukkasi taksiletkan jat-koksi.

Silmäys tilattujen autojen suuntaan antoi vinkin siitä, että konserttiin oli tultu isommillakin ryhmillä ja osa luultavasti kaukaa...

Pari naishenkilöä oli taksijonon keulilla ja Rintämäki sai kun-nian kyydittää daamit.

– Keskustaan.

Jo matkan alkuvaiheessa takaa kuului huokailua:

– Että osasikin olla ihanaa. Vieläkin kylmät väreet kulkee pitkin selkäpiitä, aloitti ”ensimmäinen”.

– Tuo oli miedosti sanottu. Mä olen vieläkin ihan kuin transsissa! Että tuolla iällä ja tuolla äänellä saa sydämen käymään ylikierroksilla! jatkoi taas ”toinen”.

– Mitäs jos mentäis vaikka Stadin Timanttiin jatkoille? Otettaisiin pullo samppakaljaa ja muisteltaisiin tätä koettua? Ja mistä sen tietää, jos joku ”korvike Leonard” sattuisi olemaan paikalla, niin tiedä mitenkä tämä tuleva yö vielä päättyy! ehdotti ”ensimmäinen”.

– Mikä se sellainen paikka on? kysäisee ”toinen”.

– Uusi menopaikka, ja pitäisi olla semmoinen, jossa ei enää ole lököpösyjä ja tennarin kuluttajia, esitelmöi ”ensimmäinen”.

Tultiin Fredalle, Timantin eteen.

– Eiks tää oo se paikka jossa oli ennen vanhaan Vanha Maestro? kysyy ”toinen”.

– Se sama! Ja mitä siihen Vanhaan Maesteroon tulee, niin silloin oli aina paikalla roppakaupalla kunnon ”Leonardoja”! Ja jos oikein muistan, niin yhdenkin ”Leonardon” kanssa kuunneltiin koko yö aitoa Cohenia, muun ohessa, hihiii!

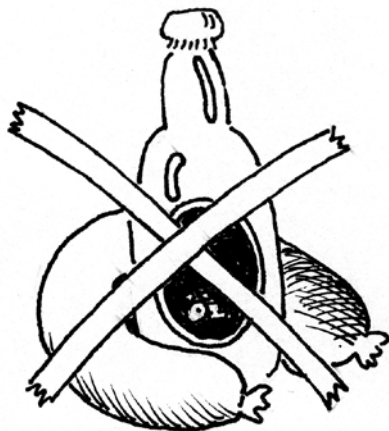
– No eikun sekaan, kyllä ”kunnon Leonard” olisikin kuin kirsikka kakussa tälle illalle! toittottaa ”toinen”.

Käsilaukusta kaivettiin Eurocard. Kun ekonominen puoli oli kunnossa, niin ”ensimmäinen” heitti Rintamäelle kysymyksen:

– Mitäs luulet? Onkohan täällä ”Leonardoja”?

Näin syksyisin kun on sadonkorjuun aika, niin ei kun sadonkorjuuseen. Ja jos ei korjuuseen satu ihan ”huippu-Leonardoja”, niin saattaa silti löytyä mukiin menevä ”kirsikka”!

Onks taantumaa jo näkyvissä?

Roihuvuoreen suuntautuneen kyydin jälkeen Rintamäki pailaili Herttoniemen teollisuusalueen läpi kohden Stadin keskustaa. Suurten autofirmojen lasipalatsit olivat valaistuna, vaikka oli jo myöhäinen ilta käsillä. Rintamäen mielessä käväisi lamaa enteilevä globaali ilmapiiri, ja sen myötä ei voinut olla aprikoimatta sitä, että kuinkahan monta valaistua lasipalatsia olisi vielä näillä seuduilla parin vuoden kuluttua?

Datalle ilmestyi ajotarjous Herttoniemestä, sormi hakeutui kuittaamaan kyydin ja Herttoniemen ympyrästä pirssin nokka kääntyi Hiihtomäentien suuntaan...

- Keskustan suuntaan, ohjeisti kyytiin noussut keski-ikäinen mieshenkilö.
- Tarkemmin, jospa saisi osoitetta?
- Storyvilleen.

Itäväylällä sanaista arkkua availtiin takapenkillä:

- Uskotkos, että taantuma on tulossa?
- Onhan siitä viitteitä.

Takapenkiltä tuli tilanteesta arvio. Suomessakin oltiin lähes paniikissa, työttömyyttä olisi tiedossa, hallitukseltakin lop-